

Příběhy z psí školky: O šílené a smutné Maggie aneb za vším hledej majitele

ALENA VACHTOVÁ

Říká se, že není špatný pes, jenom mizerný majitel. Někdy to sice může být trochu jinak, to ale není případ Maggie.

Když jsme před několika lety otevírali psí školku v Barceloně, brali jsme téměř všechno, co štěkalo, než jsme pochopili, že takhle to úplně nepůjde. Abych to ale uvedla na pravou míru – psy v kategorii tzv. potenciálně nebezpečných jsme od začátku vyloučili.

Ve Španělsku existuje oficiální dokument s vyjmenovanými plemeny, jež podléhají licenci, která je z majitele nepřenosná. Takže i kdybychom chtěli, porušovali bychom tím předpisy a koledovali si o pořádný průšvih. Můj dobrman Oliver měl pochopitelně výjimku a jakožto pes totálně „cool“, který v případě hrozícího konfliktu odcházel, sloužil pro účely evaluací nově příchozích klientů. Jasně, že jsem na něj měla licenci.

Ale zpátky ke klientům a výjimkám, které potvrzují pravidlo. V případě Maggie jsme se totiž zpronevěřili vlastním zásadám a zkusili to s ní. Bylo jí tenkrát asi sedm nebo osm měsíců, plemene anglický stafordšírský bulteriér, neboli taková menší verze amerického staforda. I toto plemeno je na španělském seznamu potenciálně nebezpečných psů. Kdysi dávno před lety v Praze jsem taky jednu měla.

Pamatujete si natahovací myš na klíček? Tak to si umíte představit Maggie. Bláznivá, veselá a neuvěřitelně přítulná. Od momentu, kdy jsme ji ráno přivezli z domova a vypustili do herny, se nezastavila. Honila se s ostatními psy, skákala po židlích a nedivila bych se, kdyby sloužila jako předloha rčení, že se někdo chová jak utržený ze řetězu. Jenomže i psi musí odpočívat, jinak jsou protivní jak přetažená děcka.

Maggie vydržela v klidu asi tak dvě minuty.

Energií napumpovaná Maggie to měla těžké. Nikdo si s ní totiž hrát nechtěl, protože ona to moc neuměla a ostatní klienty otravovala. Po nějakém čase ale začala díky výchově některých psů chápat, jak to v chlupaté společnosti funguje a zklidnila se. Milovali jsme ji a zároveň nám jí bylo trochu líto. Tušili jsme, že za zdmi školky má její život k ideálu hodně daleko.

Procházký v parku byly pro Maggie jako Vánoce a dopřávali jsme jí hojně, víc než ostatním. Běhala zběsile od stromku k plotu s čumáčkem u země, jako by si chtěla nasát do foroty.

Majitelka Maggie je sestra na veterině a proto by se asi dalo předpokládat, že o psech něco ví. O Maggie ale jako by nevěděla vůbec nic. Byla si vědoma jenom faktu, že její pes je takzvaně potenciálně nebezpečný a hystericky se snažila držet ji daleko od všeho, co se hýbe. Pro

jistotu s ní párkrát denně na velmi krátkém vodítku obešla blok a vrátila se s ní domů. Nikdy ji nevzala na výlet za město, nikdy s ní nezašla na kafičko do kavárny nebo na cvičák.

Ani doma Maggie k žádným velkým podnětům nepřišla. Přes den ji totiž zavírali do koupelny, kde nebylo co zničit. Chudák Maggie nic jiného neznala. Krátkou ulici, byt, kde žila a pak... školku. Zodpovědnost socializace nechali výhradně na nás.

Už nevím proč, ale Maggie zničehonic přestala docházet a půl roku jsme o ní neslyšeli. A pak najednou se vrátila. Řádově šílenější než předtím, starší a silnější a evidentně nervóznější. A nám začaly jednou týdně krušné časy.

Ne, Maggie vůbec není zlá ani agresivní, ale pokaždé, když přišla, úplně se pomátla štěstím. Zběsile lítala od jednoho ke druhému, dožadovala se pozornosti, a tak moc si chtěla hrát s ostatními psy! Jenomže i to málo, co se od nich předtím naučila, jako by během těch půl roku zapoměla a začala být nebezpečná. Neútočila, ale nepřiměřeně reagovala. Zkoušeli jsme to s ní trpělivě, dlouho a marně. Moc jsme jí chtěli pomoci. Pro Maggie jsme byli celý svět a byla u nás šťastná. Majitelce jsme navrhovali pomoc zkušeného trenéra, dávali tipy a rady, až jsme nakonec jednoho dne museli udělat to nejtěžší rozhodnutí v celé historii školky.

Maggie jsme vyloučili. V zájmu ostatních psích klientů, zaměstnanců, a nakonec i businessu jako takového. Poslední den jsme obřečeli úplně všichni, ale nebylo zbylí. Aspoň jsme si dali fotku Maggie na profil naší interní skupiny.

A jestli si myslíte, že se její majitelka chytla za nos a konečně pro Maggie něco udělala, tak se šeredně pletete. Nedávno jsem jí úplně náhodou našla na webové stránce jednoho místního útulku...

Všechna štěňátka jsou roztomilá. Snažně ale prosím, zvažte své reálné možnosti a zjistěte si co nejvíc o plemeni, o kterém uvažujete, a jeho potřebách. Sebe ušetříte zklamání, perných chviliek a pejska smutného života.